

AUTOLUW EN ANDERE DELFTSE VERHALEN

© 2016 M.H. de Wit / Uitgeverij U2pi

Titel: Autoluw en andere Delftse verhalen

Auteur: Marcel de Wit

Foto auteur: Jan Willem Kommer

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-603-3

NUR: 303

Elke gelijkenis met bestaande personen en/of situaties in dit boek berust op louter toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Autoluw

en andere Delftse verhalen

MARCEL DE WIT

Inhoud

Autoluw	7
Ballonnenwedstrijd	10
Bandje kijken	13
Belangenvereniging	16
Daklozen	19
De beste wensen	21
De Hoorn	23
Evenementen	26
Fiets	29
Gejammer	32
Gezellig	35
Grofvuil (1)	38
Grofvuil (2)	41
Hoekie	44
Inspiratie	47
Kerstboom	50
Kerstboom (2)	53
Kinderboerderij	56
Klantenservice	58
Klassieke muziek	60
Kool en Pimpel	63
LantarenVenster	65
Maandag	68
Mahler	71
Mobiel	74
Naar ADO	77
Naar de film	80

Netwerk	83
No English	85
Oranje	88
Pasen	91
Plankie	93
Reveille	96
Sleuteltje	100
't Miezert	103
Telefoon	106
Thuisblijven	109
Tijdje	112
Trein	115
Tuin	118
Vakantie	121
Vegen	124
Visite	127
Vissie halen	129
Vliegend tapuit	132
Voorpiepen	135
Vreemde vogels	138
Was	141
Zondag	144
Zonnebrilletje	146

Autoluw

Mijn stad is autoluw. Nou ja, niet de hele stad natuurlijk, maar wel een groot deel van het centrum. En laat ik daar nu net wonen. Vroeger woonde ik, zoals bijna iedereen, ergens anders. De meeste mensen hebben vroeger ergens anders gewoond. Vraag het maar aan je buurvrouw. Wedden dat ze ooit naar het huis naast jou is verhuisd? Tenzij je een boer bent in de Hoekse Waard, zoals ik er pas één op televisie zag. Die was geboren op de boerderij (dat worden boeren meestal) en was er nooit meer weggegaan. Ja, wel eens een dagje of een weekendje, maar vakantie, dat kende hij niet. En wat een boer niet kent, dat vreet 'ie niet. "Het is hier toch prachtig", was zijn even simpele als ontroerende commentaar.

Maar goed, vroeger woonde ik dus ergens anders, waar het niet autoluw was. Toen ik drie jaar geleden bovenaan de lijst van de woningbouwvereniging stond voor een geinige tweekamerwoning met tuin in het centrum, was ik dan ook, in tegenstelling tot het huurhuis dat ik zou betrekken, direct verkocht. Autoluw heeft één groot voordeel: er zijn geen auto's. Op die ene na dan. Dat is als er een onbekende met enige regelmaat z'n grote asobak met Luxemburgs kenteken pontificaal op de gracht parkeert. Maar voor de rest: rust. En tenzij een medewerker van een horecagelegenheid besluit op de motor naar zijn

werk te komen en ook deze pontificaal bij ons in de straat parkeert. Maar dat spreken ze dan blijkbaar af. Dat ze niet zomaar in het wilde weg parkeren, maar pontificaal. Want dat vind ik dan weer heel toevallig. Jammer dat hij, die medewerker dan, altijd vertrekt juist als ik rond de klok van elfen de slaap probeer te vatten. Dan kan ik dus weer van voren af aan beginnen met schaapjes tellen. Maar nogmaals: voor de rest rust.

Pas is het autoluwe gebied in het centrum weer vergroot. In het holst van de nacht, als niemand het ziet en dat was net de bedoeling, in het holst van de nacht dus, waren er pollers bijgeplaatst. Pollers, u weet wel, van die paaltjes, die omhoog komen juist op het moment dat het u niet uitkomt. Dat is dus meestal als u er overheen rijdt, want het licht stond immers op groen. Bij mij in de stad gaan ze net zo lang door met het uitbreiden van het autoluw gebied totdat er bij de afslag van de A13 een poller staat, je bij de IKEA je auto parkeert en dan lopend de stad in mag. Daar konden ze in de Middeleeuwen, met hun grachten, poorten en ophaalbruggen die bij zonsondergang dicht ende omhooggingen anders kwam je er niet meer in, nog een puntje aan zuigen.

Ooit was ik in Rothenburg an den Tauber in Die Heimat, beter bekend als Duitsland, dat toen, toen ik er was, nog West-Duitsland heette, maar dat geheel terzijde. Ook daar is het historische centrum hermetisch van de buitenwereld afgesloten (daar

waren vooral de Oost-Duitsers vroeger heel goed in, iets van de buitenwereld afsluiten) en kun je je auto alleen kwijt op een futuristische parkeerplaats aan de rand van de stad en mag je met een al even futuristische shuttlebus naar het niet zo futuristische centrum. Na een dag zeulen en shoppen (en dat doen de meeste mensen in mijn stad ook) brengt diezelfde bus - of een andere, want er rijden er meerdere - je terug naar je auto.

Mij kan het niet autoluw genoeg. Er zijn zelfs grachten in de stad die autoluw-plus worden genoemd. Dus nóg autoluwer dan autoluw al is. De volgende fase is natuurlijk autoarm. Dat is een gebied waar je helemaal niet meer binnen durft te komen. Want straks verdwijnen de pollers en word je op kenteken gecontroleerd. Maar dat merk je pas maanden later als de acceptgiro op de deurmat valt. Ook de jongens en meisjes van 112 durven het niet meer aan. Zelfs niet als je met een acute blindedarmonsteking door een ambulance met gillende sirenes naar het gloednieuwe Reinier de Graaf Gasthuis moet worden afgevoerd. “Nee hoor, meneer”, zeggen ze dan. “Daar komen we niet. Autoarmgebied. Vindt u het héél erg op de fiets of met bus 37 te komen? Of neem een paracetamolletje. Wil óók wel eens helpen.”

Ballonnenwedstrijd

Ik las het laatst in de krant. En toen ik het gelezen had, las ik het nog een keer. En nog een keer. De zomer liep op haar einde, de ochtenden waren fris en de zon kwam steeds later op. Dus 1 april kon het niet zijn. Het moest dus waar zijn, het stond immers in de krant. De organisatie van de Delfiade, een soort Delftdag zeg maar, had besloten het onderdeel ballonnenwedstrijd niet door te laten gaan. Als ik iets lees over een ballonnenwedstrijd zie ik meteen allerlei blije kindergezichten voor me. Ze staan klaar op het schoolplein. Met een ballonnetje met een kaartje met hun naam erop. De ballon is netjes door de juf of meester gevuld met helium zodat 'ie straks als een speer het ruime sop of in dit geval de ruime lucht kiest. Zoals Felix Baumgartner. Die liet zich op 14 oktober 2012, zittend in een ruimtecapsule, in twee en een half uur door een superballon naar 39 kilometer hoogte brengen om er vervolgens met parachute - dat wel natuurlijk - uit te springen en binnen een kwartier weer met beide benen op de grond te staan. Dat was destijds live te volgen op YouTube en ik heb ademloos zitten kijken. Maar met zo'n lullig ballonnetje gaat het anders. Die gaat, als je geluk hebt, een kilometer of wat omhoog, drijft dan mee op één of andere noordwestenwind en komt terecht op een wijnboerenerf ergens in Zuid-Frankrijk. De mooie

Franse dochter van de boer, toevallig op bezoek vanuit Parijs en die meer talen beheerst dan haar vader had gewild, omdat ze voor een studie westerse taalwetenschappen aan de Sorbonne heeft gekozen in plaats van, zoals haar vader het liever had gezien, een kansloze carrière als wijnboerendochter, ziet een adres op het kaartje en stuurt het terug. Is dat kaartje van jou en is er geen enkele andere ballon die verder komt, dan win jij de ballonnenwedstrijd. Leuk hè?

Maar dat doen we dus niet meer. Wat wil het geval: er is de laatste tijd wat negatieve publiciteit rondom ballonnenwedstrijden. Zo schrapte de Rabobank na protest van een moeder uit Brouwershaven een ballonnenwedstrijd in Zierikzee. Volgens haar gaf het geen pas ballonnen op te laten in de nabijheid van Nederlands grootste natuurgebied, de Oosterschelde. Ze komen in het water terecht, waar ze door bruinvissen en zeehonden worden aangezien voor kwalen. Nou heb ik nog nooit een roze, oranje of gele kwal gezien, maar dat doet er nu niet toe. Blijkbaar zijn bruinvissen en zeehonden kleurenblind, maar dat weet ik niet. Als deze zoogdieren de ballonnen eten, kunnen ze eraan overlijden. De bank zag er vanaf en bedacht een andere, feestelijke actie voor de kinderen. Koekhappen of zo. Of Ezeltje Prikje. In Drachten werden witte ballonnen ter nagedachtenis aan de slachtoffers van de MH17 om dezelfde reden niet opgelaten en bij het Eggert Winkelcentrum in Purmerend werd de wedstrijd ook afgelast vanwege

het milieu en kregen de kinderen de ballonnen gewoon mee.

Dat is natuurlijk mooi klote, want weg is je kans op eeuwige roem in het plaatselijke advertentieblad. Ik zag het voor me op de voorpagina van de Delft op Zondag: “Marcel de Wit wint ballonnenwedstrijd.” Nou dat gaat dan mooi niet door. En dat is allemaal de schuld van een kleurenblinde zeehond die het verschil niet ziet tussen een kwal en een ballon. Maar ja, ik mag niemand de schuld geven natuurlijk, want het zwartepieten is hier al bijna bij wet verboden.

Bandje kijken

Ik wilde laatst naar Velvet aan de Voldersgracht, de muziekwinkel bij mij om de hoek. Dat is het voordeel van in het centrum wonen, dat alles om de hoek is. Ik las ook net in de krant dat er bij mij om de hoek een nieuwe bakker komt. Dat is mooi, want dan kan ik daar voortaan 's ochtends, voordat ik naar mijn werk ga, een bakkie halen. Lekker makkelijk, een bakkie. Om de hoek. Ik zie het de Parijzenaars ook altijd doen als ik in Parijs ben. Gewoon, even aan de bar een café noir bestellen, beetje Frans lullen met de ober, want die heb je daar nog in Parijs, en dan na een 'au revoir' of 'salut' met de metro op weg, ergens naartoe in die grote stad.

Ik wilde dus naar Velvet, want er zou een bandje spelen. Gratis en voor niks. Deze jongens en meisjes zouden 's avonds in het theater van mijn stad spelen en gaven - ze moesten nog wat publiek overhalen om toch vooral ook 's avonds te komen kijken en luisteren - 's middags een concertje in de muziekwinkel. Het zou om half vier beginnen. En hoewel ik weet dat half vier bij muzikanten nooit half vier is, maar eerder vier uur of soms half vijf, ging ik toch maar op tijd weg. Het is maar vijf minuten lopen, dat weet ik ook wel, maar je wilt toch niet te laat komen en ook niet het risico lopen dat de winkel binnen de kortste keren vol staat en je alsnog het concertje wel hoort, maar

niet ziet.

Ik liep de Burgwal over, door de Jacob Gerritstraat, stak de Markt over, liep door de Bonte Ossteeg en sloeg linksaf, de Voldersgracht op, richting de muziekwinkel. In de verte zag ik een busje staan. En daar kwamen muzikanten uit. Althans, er waren jongens en meisjes die gitaren, microfoons, een drumstel en een xylofoon vanuit het busje de winkel in sleepten. Voor mij zijn dat muzikanten. Het was half vier. Ruim op tijd voor het concert dus, want muzikanten die gitaren, microfoons, een drumstel en een xylofoon van busjes naar winkels slepen, beginnen niet binnen vijf minuten te spelen. Deze muzikanten wisten dat blijkbaar ook.

Ik doodde de tijd daarom een beetje met snuffelen door de bakken en kwam een leuke CD van Ry Cooder en Joop tegen. Ry Cooder maakte de muziek van de film Paris, Texas, Joop is een plaatselijke fotograaf. Joop moest een foto maken. Voor de krant. Een staande. Vroeger liep Joop de hele dag door de stad op zoek naar nieuws. Maar dat hoeft niet meer van de krant. Joop wil wel, maar het is volgens hem allemaal al gepland. “Vroeger maakte ik nog wel eens spontaan een foto en leverde ’m gewoon in”, zei Joop. “Maar nu plaatsen ze niks meer. Geen ruimte. Ze weten nu al wat er volgende week in de krant staat. En ik ga niet voor lul een foto maken. Als ik in de stad ben en ze vragen me zo maar een foto te maken zeg ik: bel de krant maar. En nu moet ik dus een staande